

תזתמל

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

היזתנו שבמשך יותר פאלף ותשע מאות שנים לא
יבולים כל בני" לחקריב קרבנות בביהמ"ק?...
ראר נסוד 10

ערב שבת קודש פ' אמור
הי' תהא שנת נפלאות טובה

לנה

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרבז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ביבליה תבואה הזים

עי"ז שישראל מבקשים וצועקים אודות הגאולה - פועלים הם שהגאולה תבוא במהירות וריות יותר מכמו שהיתה לולי בקשה ותביעה זו: ■ אינו מסתפק בכך שמבקש ודורש זאת בתפלה אחת - אלא חוזר על בקשה ותביעה זו בכל תפלה ותפלה, ג' פעמים - ככל יום: ■ לא עוברת תפלה אחת ויחידה ללא בקשה ודרושה בני ע"י הגאולה! ■ משיחת פסח שני ה'תשד"מ - בלתי מוגה

ישנם הטוענים: מדוע מדברים של עירובי של עיקרה של מצוה זו לא באה אלא ע"י הדרישה והתביעה של ישראל ל"מה נגדע", שכתוצאה ממנה נהדדש הציוני דפסח שני, ועד כדי כך - שציוני זה פעל שלמות בכל המצוות, שכן, מצוה זו השלמה את המספר דת"ז מצוות,

[ישנם כמה תקנות שאינם אלא מדברי סופרים, וכמו כן ישנם כמה מצוות שאינם נמנים בתור מצוה בפ"ע, ואילו הציוני דפסח שני הוא א' מר"ח - מצוות עשה, שהראשונה שבהם - המצוה ד'אנכי ה' אלוקיך", הכוללת את כל מצוות עשה, וביניהם - הציוני דפסח שני].

ועי"ז נפעל שלמות גם בתורה - מכיון ששלמותה של התורה תלוי בקיום המצוות במעשה בפועל, כמאמר "תלמוד גדול שמתבא לידו מעשה".
וכל זה נפעל - כאמור - ע"י

כיבוש יליחו בשבת

לפנינו צילום (מוקסן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלה בביאור ברמב"ם שבאמר בשחת ל"ג בעומר ה'תשמ"ה [את המענה כתב הרבי בחלקים ע"ג השאלה.

בשובע הבא נביא במדור זה את המשך המענה]

(המענה שולב בתוך השיחה בהתועדויות תשמ"ה ח"ג ע' 2001)

להלן פיענוח הכת"ק:

1) - כמדובר כמה פעמים - למה לא ישלח כ"ז לאחד הקובצים הי"לני?

ה"י מפורש - כשאמר ירחת - ה"ז מלחמת מצוה.

2) ה"ז הובא בידי' וברמב"ם ומיה השייכות להתחזקות.

3) בנוגע למתעולה דא"י ולמה לא מהמנועל לכל א"י וכל כ"ז.

4) אין לאפושי מחלוקת מלבד כשמפורש.

5) ה"ז הייתה בפועל.

בזכור האוצרות

יש לך נד"ק נדיר מהרבי מלך המשיח?

יש לך אוגרת שעדיין לא נדפסה?

כאן המקום זהו הזמן לפרסום!

צלצל על עו"ד היום לסל: 04)840-3153

באר"ב: 778-6670 (718) ותזכה את הרבים.

"יולחזם מלחמתו ה' - זינצ'ד"

הגמים להחזרת בענייני ארץ ישראל, וכפי שרואים שארץ ישראל מעולם לא היתה בשליטת אומות העולם כמו היום.

לכן מוכרחים לבטל את החוק, ודוקא עי"ז יפסקו הצרות שישנם מהומים, בתעלת סואץ, ברמת הגולן ובכל מקום. ולכן, בנוגע לפועל, והלואי שישמעו דברי:

הדבר הראשון שארץ להיות הוא (כאמור בל"ג בעומר) – הענין דקירוב הלבבות ושילום המיוסד על תורת אמת שזה יעזור לבטל את הגזירה. השלב השני הוא – שאלו הנקראים "דתיים" יכריזו בגלוי שהזו הנפד התורה, והם יוצאים (מהממשלה) לא בגלל שלא מקיימים הבטחות, אלא בגלל שהם נגד תורת משה, תורת ישראל ודת ישראל, ואי-אפשר לעבור על זה לסדר היום.

והשלב השלישי הוא – שיבטלו את החוק האיום דגזיר שלא כהלכה, שיעי"ג פטרו מהצרות מהגוים, והגזירה הרי בין כך תתבטל כיון ש"לא יטוש ה' עמו ונתלתו", וצריכים רק לראות שזה יהי' בחסד וברחמים, ולא "ביד הזקה אמלוד עליכם", וכמו החידושי של רש"י שלא צריכים להגיע לתעניות כלל רק "אנו בחיבתה תליא מילתא" (ובינתיים שהגזירה והקרבנות יפסקו בכל מקרה).

שזה קשור גם עם הכינוס של נשי וננות חב"ד, שבזדאי הן לא תתפעלו משום פוליטיקה ומשום דבר, וישלחו מברק לאמהות של הלדים, ולראש שלהם, והיי' כתוב בו שכשם שדבר ברור הוא ש-2+2=4, כך גם דבר ברור הוא ללא שום ספק שהצרות שישנם מהגוים הם בגלל שרוצים להכניס גוים לארץ ישראל, וזה מה שהרוסים התערבו הרי זה כיון שהכריזו בגלוי שצריכים לתת תנחות מיוחדות לגוים מרוסיא שהפצים בחלק בארץ ישראל; לכן צריכים לרחם על הלדים היהודים והנפשות היהודיות, ושיבטלו את הגזירה.

הדבר לא צריכים ללחוץ על אלו הקרויים "שמאולנים", אלא בעיקר צריכים ללחוץ על אלו הקרויים "מתיים", שהם יכריזו בגלוי שהם אינם מסיבמים לענין שהוא היפך התורה, שזה בזדאי יפעל גם על אלו הקרויים "שמאולנים", והלואי שיכילו לפעול על ה"דתיים" כפי שאפשר לפעול על אלו שלא נקראים "דתיים".

ושכל זה יהי' באופן ד"אנו בחיבתה תליא מילתא", שזוהי הדרך של רש"י, וכפי שרובו, רבי עקיבא אמר ש"ואהבת לרעך כמוך – זה כלל גדול בתורה", ורש"י אמר לתלמידיו שהם יסתכלו במידותיו כיון שהם תמצית ממדותיו של ר"ע, שזוהו הענין דאהבת ישראל, וכפי שהוא אמר "אנו בחיבתה תליא מילתא" שזה בשביל כא"א מאיתו, שהוא צריך בחיבתה תליא מילתא, וכפי שהוא מסיים שנאמר "ואהבת את ה' אלקיך" עד ל"אהבתי אתכם אמר ה'" שזה דבר אחד עם אהבת ישראל.

(תש"ח ש"פ בחזקתו, מב"ד י"טו ה'תש"ז - בזית נתנה)

דבר מלכות

תפלת ערבית?

זאת ועוד: בתפלת העמידה נמצא יהודי במצב של "לעבדא קמי מרי", ואי יש להזהר בכל תיבה ותיבה כו', ובלשון המתוב: "יהיו דברי מעשים!"

ואעפ"כ, לא עוברת תפלה אחת ויחידה ללא בקשת ודרישת בני"ע על הגאולה!

בני"ע מבקשים וצועקים – ביחד עם דוד המלך, דוד מלכא משיחא – "עיד מתי"!!! וכמו כן צועקים: "אלקים אל דמי לך אל תחריש ואל תשקוט א-ל"!!!

בני"ע מכישרים וצועקים – ביחד עם דוד המלך, דוד מלכא משיחא – "עיד מתי"!!! וכמו כן צועקים: "אלקים אל דמי לך אל תחריש ואל תשקוט א-ל"!!!

ומבאר במדש תהלים: "הצדיקים אומרים להקב"ה מה תעשה, אומר לו קום והוא קם, שנאמר קומה ה' .

אומר לו אל תישן והוא מתעורר, שנאמר עורה כמה תישן, והוא מתעורר שנאמר ויקץ כישן ה'. אומר לו אל דמי והוא שומע, שנאמר מקים דבר עבדו ועצת מלאכיו ישלים, וכן ישעי' אומר על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים גו' ואל תתנו דמי לו . אל תחריש ואל תשקוט א-ל עד שאתה רואה בעלבוך בנך".

וכפי שמבאר המגיד שזוהו "עי"ד תפלתו של חזני המעגל שיהיה משנית

הדרישה והתביעה של ישראל, שלא סמכו על הקב"ה (כביכול)... אלא תבעו שרצונם להקריב קרבן פסח, ועי"ז יפעלו שיתחדש ציוני בתורה, ציוני המביא לשלמות כל החורה ומצוותי'.

ועי"ז בענינו – בקשת ותביעת בני"ע אודות הגאולה: לא זו בלבד שבקשה ותביעה זו אינה היפך התורה ח"ו, אלא **אדרבה** – התורה ציווונה להתנהג כן, עי" אנשי כנסת המדולה, שתקינו שבאשור יהודי מבקש צרכי מקרב"ה בעת תפלת העמידה – יאמר בתפלתו: "את צמח

דוד עבד מחרה תצמיח . כל לייעשתך קיינו כל היום", "ותחיינה עינינו בשובר לציון!"

ואינו מסתפק בכך שמבקש ודורש זאת בתפלה אחת – אלא חוזר על בקשה ותביעה זו **בכל תפלה ותפלה, ג' פעמים בכל יום!**

לכאורה, כבר ביקש זאת בתפלת שחרית, ולאחר כך גם בתפלת המנחה – המפורחת שבכל התפלות, כדברי הגמרא: "לעולם יהא אים הזרי בתפלת המנחה שהרי אליה לא נענה אלא בתפלת המנחה", וא"כ, מהו הצורך לחזור ולבקש זאת בתפלה הסמוכה –

הרי עאכ"כ כאשר מדובר אודות ענין הגאולה – הנה למרות היותו בטוח שהגאולה תבוא, אינו יכול להשאיר אדיש ולחמתוין שהגאולה תבוא "מחרתנים", כאשר ביכלתו לפעול שתבוא מחר!

ויתורה מזו: אם רק ירצה – ביכלתו לפעול שהגאולה תבוא **היום**, כפי"ד הרמב"ם: "צריך כל אדם שיראה עצמו **כל השנה כולה** [לא רק "מראש השנה ועד יום הכפורים"] כאילו תצוי זכאי ותצוי חייב, וכן כל העולם תצוי זכאי ותצוי . . . עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לפי

כביכול רצון הבורא . . . (כ)משל אחד שלוקח את חבירו אצל הדי ואינו מניח אותו לילך ומשנה רצונו כי".

ונמצא, שעי"ז שישיראל מבקשים וצועקים אודות הגאולה – פועלים הם שהגאולה תבוא **במהירות וזיזות יותר** מכמו שהיתה לולי בקשה ותביעה זו!

וזהו גם תוכן הבקשה והתביעה "את צמת דוד עבד מהרה תצמיח . . . כי לישועתך קיונו כל היום" – אשר למרות שבכל מנין המשיחות לא מצוינו מצוה לומר תפלה זו, הרי ישנו פס"ד ברור ברמב"ם שהמשיחות עשה דתפלה

למרות היותו בטוח שהגאולה תבוא, אינו יכול להשאיר אדיש ולהמתין שהגאולה תבוא "מחרתנים", כאשר

ביכלתו לפעול שתבוא מחר, ואפי' היום!

היא – "שיראה אדם . . . שואל צרכו שהוא צריך להם", היינו, שכאשר יהודי מרגיש שחסר לו משהו – עליו לבקש על זה מהקב"ה בכל עת מצוא ("לענת מצוא"), ועפ"ז: אם בנוגע ל"מזוני" מבקש האדם מהקב"ה שיתן לו "מזוני ריחיי",

– יש לו אמנם מזון בצמצום, אבל רצונו "מזוני ריחיי" דוקא, ואכן מותר לו וצריך לרצות כן ע"פ **חזרה**, כפי"ד המשנה שמביאין שכל יהודי הוא בן אברהם יצחק ויעקב, הרי גם כאשר נותנים לו "כסיעודת שלמה בשעתו" אין יוצאים ידי חובתו –

כל הערות באות מ"מילין יהודי"

בפרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "חיי המלך"
 [בנוגע ל"מילה יהודי"] אמר לי רב אחד שהוא לא יכול לדבר על זה, כיון שהוא עסוק בהכנת החדשה לשבת. שאלתי אותו: מה זאת-אמרת שאתה צריך להכיל דרשה – תרגיש אודות "מילה יהודי"? אז הוא ענה לי: זה לא "פופולארי" (איסט נאט פאפולאר"). . . וכיון שזה לא "פופולאר" הוא לא רוצה לדבר על זה, ובפרט שזה דבר ישן, והוא צריך לדרוש דברים חדשים.
 אז מה אם זה לא "פופולארי"? בניתיים זה קשור בסכנת נפשות! כאשר סובלים צרות מנויים, והורגים יהודים – צריך לדבר על קרי

טועין הוא, שהוא יכול לישב וללמוד ומדוע עליו להתערב בזה? הרי גם אני יכולתי לשבת וללמוד, אלא שאין כאן שום ברירה היות נופלים יהודים, אי-אפשר לעבור על זה.

טוענים, כיצד אפשר להתערב בדבר שכזה – הרי זה קשור בשלום שבין איש לאשתו ועם ילדים וכו'?

אבל זו הרי צרה בעל ובטוב בשביל האשה ובטוב בשביל הילדים.
 זו ברכה בשביל בעל ובטוב בשביל האשה ובטוב בשביל הילדים.
 לאחמ"כ קיבלתי שאלה מרב, שהוא אינו מבין כלל מה אני רוצה, מדוע עכשיו אני רב עם כולם ("איניגועיסין מיט אלעמען"), הרי זה דבר ידוע שהם מוחקקים חוקים שהם היפך החוקה, ותמיד היו כאלה דברים ואף פעם לא אמרתי כלום, ומדוע דוקא כאן אני נלחם כל כך? הוזהי לכאורה טענה צודקת.

אלא ששמעתי פעם אמורה מכ"ק מו"ח אדמו"ר ותמיד חשבתי מדוע כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר לי אותה.

כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר לי לפני עשרים וחמש או עשרים ושש שנים בערך, בשם אדמו"ר הזקן: "מיט אן עצה שלאגט מען זיך ניט אן" [= לא צריך מעצמו לייקע עצתו]; חשבתי: מדוע אני אכן צריך להלחם ולרזע עם כולם – הרי ישנם רבנים ויהודים טובים וכו', "לא אלמן ישראל", והרי הקולר תלוי בצוארו של פלוני, ומדוע אני צריך לרזע עם כולם?

אלא, שכאשר זה הגיע לענין הקשור עם פקוח נפש בפועל, הרי זה מבטל את כל הענינים, וכאן לא יכולתי להתאפק ("אייהאלטן") יותר – הרי נופלים יהודים בגלל שרוצים לומר על גוים שהם יהודים, שלכן מתעורבים הגוים כ"כ הרבה בעיני ארץ ישראל, ולאחמ"כ כאשר הכריזו בגלוי שלגויי מרוסיה ישם הקלות מיוחדות כדי להיות "יהודי", אזי הם החלו לטוס במטוסי הקרב שלים בשמי ארץ ישראל, שעד אז לא עשו זאת, ורק עכשיו כאשר הכריזו שגוי רוסי יכול להיות "יהודי", החלו להתערב.

כאשר מכריזים שארץ ישראל שייכת לשני בליין גוים, אזי מתחילים כל

יקריב מכם קורבן לה'".

ומזה מובן שהמענה האמיתי לטענה "למה נגרע", הוא, עי"ז שמתקנים ומשלימים את כל העניינים דהקרבת הקרבנות בהשמויות כפשוטם שהיו חסרים במשך קרוב לאלפיים שנות הגלות, שכל זה **יתקן ויזלם** בבהמ"ק השלישי, "מקדש אדני-כונני דידן", ש"בני ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים", ובו יהיו כלולים גם בית ראשון (שנבנה בחודש יז .) ובית שני.

ויש להוסיף, שעצם העובדה שבי" נמצאים בגלות ואגם יכולים להקריב קרבנות ("לבלתי הקריב את קרבן ה'") הי"ע של **קרבן** (ועד לקרבן) שאין למעלה ממנו:

"קרבן" ("אדם כי יקריב **מכם** קרבן לה'") ענינו מסירת נפש, ואין לך מסירת-נפש גדולה מזה שיהודי "מניח" שהקב"ה ישאר אותו בגלותו...

יכול ה' יהודי לבלבל את כל סדר השתלשלות כרי

למנוע שבנו יחידו של ממה"מ הקב"ה בכבודו וכעצמו יהי בגלותו!

התכן – ה' יכול יהודי לטעון – שהקב"ה משאר אותו בגלות, ובפרט **בגלות אורח**, אלף שנים, ועד קרוב לאלפיים שנה, **וגלות קשה**, ככל קשיי הגלות שהיו – לא עלינו – בדורות שלפני"ז, ועד לדור האחרון שלפני דורנו זה, וגם בדורנו זה שבחסדי ה' נמצאים במלכות של חסד, שעושה טובות גדולות לבני ישראל ולכל תורה ולקיים מצוות מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, ומתוך הרחבה, "המקיים את התורה מעושר" – ה"ז סוכ"ס מעמד ומצב של גלות. זוהי המעלה הכי גדולה, עד למסירת-נפש הכי גדולה, שיכולה להיות אצל בני" – שלא התרבו בעלותו של הקב"ה ("יזי האבן יזד נטו געמישט אין בלל-הבישתשקייטי"), אע"פ שבגלל זה **הפסידו** רח"ל את כל העניינים שהיו יכולים להיות אצלם במשך יותר מאלף ותשע מאות שנות הגלותו. ואף שבדאי ישלים הקב"ה את כל העניינים שהחסירו בזמן הגלות, ועד לשלמות כוז שב"י יאמרו "אורח ה'", שיוז להקב"ה על הגלות – הרי **הודאה עצמה** מודגישים ואומרים "אורח ה' כי **אופת** בי", שעניני הגלות הם בבחינת "אופת"!

לעשות רעש באמת

כותב הרמב"ם: "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה". וכפי שמוסיף במקיא "שנאמר אל תחרוש על רעך רעה והוא יושב לבטח אתך".

ובענין זה נשאלת שאלה – עי"פ נגלה – בנוגע לכללות הנישואין דהקב"ה עם בניס"ג, בעת מ"ת (כפי שכתב דוב פ עם בארזכה):

מכיון שמפורש בתורה "זקם העם הזה וזה וגו' **ועזבתם** גו'", "וישליכם אל ארץ אחרת גו'", נמצא, שבעת הנישואין, במ"ת, ה' בדעתו של הקב"ה לגרש, רח"ו, את בניס"ג – **היפך** דין התורה (גם בנוגע להקב"ה, "מגיד דביו ליעקב גו'", "מה שהוה עושה הוא אומר לישראל לעשות") "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה"?

ואין לומר שבנדו"ד הרי זה באופן ש"הודיעה בתחלה שהוה נושא אותה לימים", שאז "מתר" (מפני שאין זה באופן ד"יושב לבטח אחר") – שהרי, מובן וגם פשוט, שמכיון שהדבר תלוי בדעתם ודצונם ("אין האשה מתקדשת אלא לדצונה"), בדאי לא יסכימו ישראל – בהיותם "עם חכם ונבון" – לנישואין שאינם אלא לימים בלבד!

ומכיון שכן, אין להקב"ה ביריה, כבכול, שהרי אסור לו לשאת אשה ודעתה לגרשה, ולאידך, "להחליפם באומה אחרת איני יכול"!

ומכיון שכן, בהכרח לומר שמכלהתחלה אין כאן ענין של גרושין כלל, ומעולם לא ה' בדעתו לגרשה רח"ו, ובלשון ישעי' הנביא – נביא הישועה – "אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחת" (בתמלי), כלומר, אין מציאות כזו! ומה שיש למראית-עין וכו"ב – יתרך משיח צדקנו, או שכבר מתרוץ הדבר שאין זה אלא למראית-עין בלבד.

ומכיון שכן, מי מעכב בידו?...
בנוגע להודי – כותב הרמב"ם (בשיעור דיום השבת) ש"דוצה לחיות מישראל ורוצה הוא לעשות כל המצוות כו", אלא, "יצרו הוא שתקפו"; – אבל בנוגע להקב"ה – לא שייך דבר כזה!

ובמילא, מתחזקת עוד יותר הצעקה: "עד **מת**"...
מכיון שהקב"ה נשא לאשה את בניס"ג – חייב לזון אותה, ובמכ"ש רקי"ז: אם הקב"ה י"ז את העולם כולו בסוב בחן בחסד וברחמים" – ישראל עם קרוב, אשתו, על אחת כמה וכמה!

ובלבד שהפנתו: "שארה כסוה ועונתה לא יגרע", וכל זה – לפי הבנת וטובת **האשה**, בניס"ג, שכן, אם יתן מזון (ישארה") המתאים לו אבל אינו מתאים לאשה (שאינה יכולה לאכלו, או שאינה מרוצה ממנו כול) – אין זה "שארה" (מזון שלה), ועד"ז בנוגע ל"כסוהה" – בהתאם לצרכה וכבודה כו',

(מש"חות סו"א א"ר ה'תשנ"א - בכתי מונחה)

ועד"ז בנוגע ל"עונתה" – באופן של פויס וברצון זינקא (כמבואר ברמב"ם).
ולכן, אין עצמא אחרת, אלא אם כן לעשות רעש באמת ("מאכן דעם אמת'ן
געוואלד")...

מאי נפק'ע מה קורה עם השולחנות...

(כ"ק אזמור"ד שליט"א חייך, ואמר):

לדפוק על השולחנות כמו שצריך לדפוק על השולחנות – אזי יצטרך
לשבר את השולחנות... ואז, לא יהי היכן להגיה הכסות, ומה גם שאלי
ששינים לא יהי להם שולחן להשען עליו... ובמלא, מוכרחים השולחנות
להשאר בשלמותם:

אבל, למאי נפק'ע מה קורה עם השולחנות וכל שאר העניינים, העיקר הוא
– שצרכים את משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים, ובגלוי ממש, "מלך מביח
דרד הונה בתורה ועוסק במצוות כדוד אבני, ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק
בדיקה, וילחם מלחמות ה' וינצח, ויבנה מקדש במקומו", או באופן ד"זנו, עם
ענגי שמייא, שאז ירד ויתגלה ביהמ"ק מן השמים.

ובפטרות – שבפעלא דידן ממש, "לא עיכבם אפילו כהרף עיני", נראה את
קיום העיור וואלד אתכם קוממיות", ונראה ש"לילה כיום יאזר", ונראה בגלוי
את הפרוש של כל הברכות דשיעור הומש הזימי באופן של **ברכות נגלות**,
בטוב הבראה והגולה למטה מעשרה טפחים, "מיד המלאה הפתוחה הקדושה
והרחבה", כלל – "ההודושה" (כפ"ש בסידורו של הבשע"ט), "כסוי ריז",
באופן ד"די והותח", במורה בימינו ממש.

וגיגו זי"ו וזאנט משיח נא"ו בהתלהבות עצומה משד זמן ארוך ביותר
(שעה ומחצתה!...) [..]

(משיחת ז"ג בשסוד החשמי"ז - בלתי מומח)

אומר רשב"י לכאו"א מישראל: הנה יכול להיות רגעו

הנה על זה באה החוראה של רשב"י – "ד"ש בן יחיזי אמור בוא וראה כמה
תביבין ישראל לפני הקב"ה שבכל מקום שגלו שכינה עמהן, גלו למצרים
שכינה עמהן. גלו לבבל שכינה עמהן כו"ו:

מצבם של בני בגלות אינו באופן שהם נמצאים בגלות, והקב"ה נמצא
ב"הכל" (למעלה) ומשם מביט לראות מה נעשה עמהם וממשיך להם
ברכותיו כו"ו – אלא "שכינה עמהן", גם הקב"ה נמצא בגלות יחד עם בני"י, בכל
מקום שגלו שכינה עמהן".

ולא עוד אלא שמצטער בצרת גלותן – "בכל צרתם לו צר"ו הקב"ה חביב
את עצמו, כביכול, למצב כזה ש"אמור הגוים אי"נא אלקיהם"!

וממשיך רשב"י – "זאף כשהן עתידין להגאל שכינה עמהן, שנאמר ושב ה'

הטענה "למה נגרע" בנוגע לזמן הגלות

הטענה "למה נגרע" שאודותה מדובר בכונה, היתה (א) טענה של כמה
אנשים בלבד, (ב) ונוגע לקרבן אחד בלבד, (ג) וקרבן שאינו בשלימות דשאר
הקרבנות מצד שייכותו **לפסח מצרים**, שנוסף לכל שר"י לפני מתן-תורה (לפני
הדבור), לא הקרבוהו ולא היו את דמו עי"ג המזבח במקום המיוחד להקרב
הקרבנות (המשכן ומקדש, "בית לה' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות"), כי
אם נתנית הדם "על שתי המזוזות ועל המשקוף (מעין ודוגמת הזאת הדם ע"ג
המזבח) על **הנתיים** אשר יאכלו אותו בהם", ולא עוד אלא שהבתיים עצמם
(ביחד עם בני"י שבהם) היו **באלף מצרים**, תחת שליטתו של פרעה.

ואילו הטענה "למה נגרע" בנוגע לזמן הגלות, היא (א) בנוגע לכל בני"י, (ב)
בנוגע לכל הקרבנות, (ג) וקרבנות בשלימותם שהיו צריכים להקריב ע"ג
המזבח ביהמ"ק שבארץ ישראל – **היתכן שבמשך יותר מאלף ותשע מאות
שנים לא יכולים כל בני"י להקריב קרבנות ביהמ"ק?**...

ועוד ועיקר: ביציאת מצרים (פסח מצרים) היו כו"כ מבני"י שלא רצו לצאת
ממצרים, עד שפרעה הוצד **לשלחם ולגורשם ממצרים**, כפ"ש "ביד חזקה
ישלחם וביד חזקה יגורשם מארצו" ("על כרחם"), "בשלח פרעה את העם,
ורק אז נעשו בני חורין, משא"כ בגאולה העתידה לא יהי צורך ח"י **לגרש** יחודי
מהגלות, כיון שזעק מצד עצמו "למה נגרע"?

והמענה לטענת בני"י על זמן הגלות, "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן
ה" – בעניניו של פסח שני:

אם בנוגע לחסרון דהקרבנות קרבן פסח פעם אחת אצל אחד מישראל
אמרת חתרה שאין זה דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלמים החסרון –
בנוגע לחסרון דהקרבנות כל הקרבנות במשך קרוב לאלפיים שנה אצל כל בני"י,
ברדא וברדאי שאין זה דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלמים החסרון.

ובהקשר:

אף שגם בזמן הגלות משלמים הענין דהקרבנות הקרבנות ע"י אמירת
פרשיית הקרבנות, שע"י "ונשלחם פרים שפתנינו" – אין זה דומה להשלמות
האמיתית שנושית ע"י הקרבנות בגשמיות כפשוטם, בהמה מן החי,
ממנה מן הצומח, ומלח ("על כל קרבנך תקריב מלח") מן הדומם, ובאופן
שכולם (ג' הסוגים דדצ"ח) מתאחדים יחדיו ע"י האדם המקריב ("אדם כי

נשיא דורנו השקיע בך כוחות ומזהה נעשתה כל מציאותך

"והתמים האלה נזכרים ונגשים":

מידת שנה בשנה, בטי"ז אייר, נפעל מחדש כללות הענין דטי"ז באייר כפי שהיה בפנים הראשונה – גמר ושלילמות אכילת המצה שהוציאו בני"י מצרים, שעל ידה נעשה הגילוי דבחי"ה ממי"ה הקב"ה באופן דדם ובשר כבשרם.

ותקף לאחר זה מתחיל הענין דירידת המן, "לחם מן השמים", היינו, שכא"א מבי"י הי' מוכן **והוא** לאכול "לחם מן השמים" – כמדולל שלחם שאולו כחוקי" (משא"כ בנוגע לבשר כרי').

דחנה, לכאורה אינו מוכן כיצד יתכן שהוא (במעמדו ומצבו) יהי ראוי לאכול "לחם מן השמים"?

והתשובה לדבר: היות שלפני זה אכל הוא "מצה", "מיללא דמיהמנותא", וכן, היות שהוא אכל "מצה", חרי הוא ראוי לאכול "לחם מן השמים"!

ועד"ז מוכן בנוגע לענינו – שכא"א מיישראל ראוי ומוכשר לקבל את הגילוי דפנימיות התורה – "לחם מן השמים"!

וכאשר מיישרא באו וטוען שפלוגי אינו יודע אודות כל הני"ל – אומרים לו, שאין זה באשמתו כלל, כי הוא תינוק שגובה וכו', ואדרבא: מאחר שהוא יודע אודות כל הני"ל, הרי תפקידו הוא – לפעול ולהשפיע על זה שלא יודע זאת לעת עתה.

ובפסוק: היות שאתה למדת חסידות, ונשיא דורנו השקיע בך כוחות ומזה נעשתה כל מציאותך (נשיא דורנו האט אין דיר אריינגעלייגט כחות, און דערפון איז געווארן דירן גאנצע מציאות"), וכפי שיודע אתה בפשטות שכל עניניך כולל הברכה דבני חיי ומזוני רוחי (שהיתה אצל עד עתה, ותהי' בעתיד בלבי יורתי), אין זה "כחך וקוצם ידך", אלא מצד ברכותי של נשיא דורנו (שאמר "עמדו הכן כולכם כו'") – צריך אתה לנצל את הכחות והאפשרויות שניתנו לך ולמלא את השליחות שהטיל עליך נשיא דורנו – לעסוק בהפצת המעיינות חוצה, ובאופן ד"שלותו של אדם כמותו"!

וביחד עם זה צריכים לדעת שכאשר עוסקים בהפצת המעיינות ופועלים על הזולת – אין זה ענין חדש שנפעל אצל הזולת על ידך, כי הוא רק **מוצה** את מציאותו האמתית של הזולת.

.. ותהי', תכלית הכוונה בכל האמור לעיל הוא – שהדברים יבואו במיעושה בפועל וולא להסתפק ברישית הדברים (לאחרי יום השבת) והפצתם בכל מקום, באמרו "שישו בני מעי" – שיש לו י"שימה" נוספתו. ז. א. שכל אחד ואחד צריך להסיף בפעולות דהפצת היחידות והמעיינות, בכל מקום שידו מגיעת.

(ש"דחת ט"ז אמרו היחשתי"ג - בתי"ד חומה)

אלקד את שבותך, והשיב לא נאמר אלא ושב. מלמד שהקב"ה שב עמתי מבין הגליות":

גם כאשר יודעים שהקב"ה נמצא בגלות יחד עם בני"י, יכולים לחשוב שכאשר מגיע הזמן לצאת מהגלות, יוצא הקב"ה מהגלות לפני בני"י, עכ"פ – רגע א' לפניהם. הנה על זה אמרו רשב"י לכאז"א מישראל: הנין יכול להיות רגעו בכל רגע ורגע שנמצא אתה בגלות, יהי' הקב"ה יחד עמך, ולא יצא מהגלות אפילו רגע אחד לפניך! רק כאשר כל בני"י יוצאים מהגלות – אזי יוצא הקב"ה ביחד עמכם!

ומכיון שכן, בודאי רוצה הקב"ה ומשתדל שהגאולה תבוא במהירות הכי אפשרית, אלא שלזה דרושה בקשתם ודרישתם של ישראל, שיהישו את צער וקושי הגלות, ויצעקו "עד מתי"?!... מתי תבוא כבד הגאולה של כל עם ישראל! אמנם, גם לפי זה, כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, ממשיך הקב"ה את ברכתיו ומאיר לכל ישראל ברוחניות ובגשמיות – כפי שהי' בגלות מצרים, שבהיותם עוד בארץ מצרים, הי' המעמד ומצב ד"לכל בני ישראל הי' אור במויבותם", ועד ש"בראש השנה בטלה עבודה מאבותינו" – כמה חדשים לפני צאתם מארץ מצרים.

ומכל הני"ל מוכן שאם כאשר בני"י נמצאים בגלות – יש להם את כל העזר והסיוע של הקב"ה, בכל המצטרך להם, שיוכלו לקיים תורה ומצוותי' בשלמות, כדברי רשב"י: "בכל מקום שגלו שכניה עמתי".

(מש"דחת ז"ג בעמסו היחשתי"ג - בתי"ד חומה)

כשיבוא משיח – יצטרך לשאול את משיח מה לעשות...

הענין ד"שיותם ישמע וישועים" – קשור גם עם התפלה ובקשה ד"לשועתך קונו כל היום", כלומר, התפלה והבקשה על הגאולה האמתית והשלילה.

ובכן: גם בענין זה – ישנו מי שטוען ש"טוב לו בגלות".... יש לו תוכניות ("פראגראמען")....

וישנו מי שטוען: יש לו כבר את האפשרות ללמוד תורה מתוך מנוחת הנפש ומנוחת המוף, וא"כ, מה יוסיף לו כבר משיחיך?

אדרבה – משיח **יבלבל** אותנו **ויפריע** לו: עכשיו – עומד הוא בראש עדה שלמה וכל הישר בעיניו יעשה, אמנם, כשיבוא משיח – יצטרך לשאול את משיח מה לעשות.... ו"תכח", שמשיח יאמר לו דבר שלא לפי דוחו.... וכשהדבר יהי' שלא לפי דוחו – עלול לגרום לכל הענינים שבאים כתוצאה מזוה"ל....

אמנם, כאשר יהודי אומר בתפלתו "כי לישועתך קונו כל היום" – בשמעו "פירוש המלות", ומסיים "ברוך אתה הוי", ואומר כל זה "לעבדא קמי מרי" – בודאי לא יא יסכים להתמתין אפילו רגע אחד בלבד! –

(מש"דחת ז"ג בעמסו תשמי"ה - בתי"ד חומה)